RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 12.838 van 8 mei 2018
in de zaak A. 224.557/XIV-37.643

In zake : 1. XXXXX
2. XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Catherine Van Cutsem
kantoor houdend te 1060 Brussel
Berckmansstraat 89
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 15 februari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 197.930 van 12 januari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 februari 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoekers houden in essentie voor “dat artikel 48/7 [van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet)] ook van toepassing is in

het geval dat de aanvrager reeds het slachtoffer is geweest van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), wat niet vereist dat verzoeker aantoont dat hij specifiek geviseerd werd" en dat volgens het bestreden arrest "het feit dat verzoeker reeds ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingen[wet] onderging geen omkering van de bewijslast zoals bedoeld in artikel 48/7 als gevolg zou hebben".

In antwoord op verzoekers eigen argumentatie overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers eerst op concreet onderbouwde wijze dat "de moord op Wi. [in 2006] daarbij in hun hoofde niet [kan] worden aanzien als concrete aanwijzing voor enig risico in hun hoofde", dat niets erop wijst dat de familie van de verzoekers werd geviseerd met "de dubbele aanslag waarvan eerste verzoeker en diens broer in 2013 slachtoffer werden en die kadert in de aangevoerde asielmotieven" doch dat het eerder om een willekeurige aanslag gaat, dat er een aantal tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van de verzoekers en de oom van eerste verzoeker, dat er ook een aantal tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van eerste verzoeker en tweede verzoekster en dat de oom van eerste verzoeker, nochtans één van de antagonisten uit het asielrelaas, is teruggekeerd naar Irak waarbij nergens uit blijkt dat de oom aldaar (nog) enig probleem zou ondervinden. Daarom kan volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "niet worden aangenomen dat de dubbele aanslag waarvan verzoeker en zijn broer in 2013 slachtoffer werden kaderde in de aangehaalde (ongeloofwaardig bevonden) problemen", maken de verzoekers "niet aannemelijk dat deze aanslag doelgericht was en specifiek gericht was op verzoeker en diens familieleden" en "zijn er goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekers niet opnieuw slachtoffer zullen worden van vergelijkbare feiten bij een terugkeer naar hun land van herkomst". Hiermee negeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de omkering van de bewijslast na reeds ondergane vervolging of ernstige schade maar geeft hij na een omstandig onderzoek enkel aan dat de verzoekers het door henzelf voorgehouden en in de aanvankelijk bestreden beslissing reeds verworpen doelgerichte karakter van de aanslag van 2013 niet aantonen, aanslag waarvan het bestaan als dusdanig niet wordt betwist.

Vervolgens gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat de mogelijke toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, in op de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Hij sluit zich aan bij de uitgebreide vaststellingen dienaangaande van de aanvankelijk bestreden beslissing, waarin werd beslist dat, ondanks de complexe, problematische en ernstige situatie in Bagdad, er geen sprake is van een

uitzonderlijke situatie met een zo hoge mate van blind geweld dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat de verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Tot slot verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar de hiervoor gedane vaststellingen waar de verzoekers zich wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft “beroepen op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met hun persoonlijke omstandigheden, hun religie als soenniet en de feiten waarvan verzoeker en diens broers in het verleden slachtoffer werden en waar zij in dit kader verwijzen naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet”. Ook hiermee negeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet voorziene omkering van de bewijslast, doch verwijst hij naar de vaststelling dat het door de verzoekers voorgehouden gerichte karakter van de dubbele aanslag uit 2013 niet is bewezen.

Anders dan de verzoekers voorhouden, wordt in het bestreden arrest dus geenszins gesteld dat de in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet voorziene omkering van de bewijslast niet van toepassing zou zijn indien de vreemdeling reeds ernstige schade heeft geleden in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Er is wel degelijk onderzocht of er goede redenen voorhanden zijn om aan te nemen de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen waarna in het laatste lid van punt 2.4 van het bestreden arrest uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de vreemdelingenwet, hetgeen net betrekking heeft op het in het voornoemde artikel 48/7 bedoelde tegenbewijs. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarbij ook heeft geantwoord op de argumentatie van de verzoekers dat de aanslag uit 2013 wel degelijk tegen eerste verzoeker en zijn broer zou zijn gericht, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft, te dezen met hervormingsbevoegdheid, enkel uitspraak gedaan over de vraag of de verzoekers op grond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend als vluchteling en of hen op grond van artikel 48/4 van die wet de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Vermits met het bestreden arrest geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kunnen de verzoekers geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: het EVRM) als dusdanig inroepen. In de mate dat de inhoud van artikel 3 van het EVRM letterlijk wordt overgenomen in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar punt 1 *supra*. Verder vermag de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten te treden en komt het hem derhalve niet toe zelf het mogelijke gevaar te onderzoeken voor de verzoekers bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op acht mei tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**